

Arrest

nr. 97 967 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 15 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 16 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 16 oktober 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor I.D. Bijgevolg dient in de eerste plaats zij haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een Servische ontheemdenkaart voor waaruit blijkt dat ze op 23.08.2000 geregistreerd werd in Servië. Ze legt ook een Carta d'Identita (...) voor, afgeleverd door de Italiaanse overheid. Tenslotte legt ze een attest voor dd 20.10.2011 van de Kosovaarse ambassade te Brussel waarin staat dat ze niet ingeschreven is in de bevolkingsregisters van de Kosovaarse republiek. I.D. beweert de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Deze bewijselementen kunnen samen de identiteit van betrokkene niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid gezien gaan van al deze bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 1° van art. 9ter, §2, namelijk geen van al deze bewijselementen laat toe de nationaliteit van I.D. vast te stellen, en nationaliteit is één van de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, §2, 1°.

Artikel 9ter §2 eist het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijs waarde die in waarachtigheid met ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd, 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn- De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv, geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust» komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren, Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval In gebreke» gezien zij in gebreke blijft haar actuele nationaliteit aan te tonen(Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RvV dd. 20 januari 2012).Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011),

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid).

Derhalve is de aanvraag onontvankelijk

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 022746611) (...).”

1.3. Op 16 oktober 2012 worden aan verzoekende partijen eveneens bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ter kennis gebracht.

Zij vormt de tweede bestreden en derde bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd :

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, "schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn (de materiële motiveringsplicht), van de zorgvuldigheidsplicht, en van art 3 EVRM".

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing is gestoeld op de volgende overwegingen :

(...)

Terwijl :

De bestreden beslissing miskent de zorgvuldigheidsplicht, art. 9ter en de materiële motiveringsplicht doordat zij ten onrechte ervan uitgaat dat ook een feitelijk staatloze haar nationaliteit moet kunnen bewijzen om een ontvankelijke aanvraag art. 9ter Vreemdelingenwet te kunnen indienen.

De bestreden beslissing schendt art. 3 EVRM omdat uit het voorgaande noodzakelijk voortvloeit dat een onontvankelijke aanvraag leidt tot een weigering met bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen voor verzoekster I., die lijdt aan een ernstige ziekte, in casu een PTSS met risico op "herbeleving" van haar trauma ingeval van gedwongen terugkeer, betekent dat zij zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.

Toelichting bij het eerste middel :

Verzoekster I. is feitelijk staatloos. Dat blijkt op het eerste zicht zeer duidelijk uit de stukken die de bestreden beslissing vermeldt. Weliswaar zal het aan de bevoegde burgerlijke rechter zijn om hierover te oordelen maar dat neemt niet weg dat het voor een feitelijk staatloze die ernstig ziek is niet onmogelijk mag zijn om een ontvankelijke aanvraag art. 9ter te kunnen indienen.

Een feitelijk staatloze die ernstig ziek is en die niet kan terugkeren naar haar herkomstland per definitie uitsluiten van het indienen van een ontvankelijke aanvraag 9ter impliceert onvermijdelijk een schending van art. 3 EVRM.

Het getuigt van onzorgvuldigheid om blind te zijn voor het element "feitelijk staatloos" en voor de feitelijke uitsluiting van verzoekster I. wat betreft de toepasselijkheid van art. 3 EVRM als gevolg van de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden omdat de bestreden beslissing art. 3 EVRM niet in de motivering betreft."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.3. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), dat in werking trad op 10 januari 2011, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)

2.4. In de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd gewag gemaakt van gezondheidsproblemen van tweede verzoekende partij. De eerste bestreden beslissing strekt ertoe de stukken die aangaande tweede verzoekende partij gevoegd werden bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag te beoordelen. Kernpunt van de eerste bestreden beslissing is de vaststelling dat geen van de overgelegde stukken toelaat haar nationaliteit vast te stellen.

2.5. Verzoekers betwisten deze vaststelling niet. Waar verzoekers aanvoeren dat tweede verzoekende partij een “feitelijke staatloze” is, dient de Raad op te merken dat het statuut van staatloze geen statuut is dat men naar eigen goeddunken kan aannemen doch wel een statuut is dat toegekend wordt door de rechtbank van eerste aanleg. Dit lijken ook verzoekers te beseffen wanneer ze in hun verzoekschrift stellen “Weliswaar zal het aan de bevoegde burgerlijke rechter zijn om hierover te oordelen”. Er wordt niet aangetoond dat tweede verzoekende partij dergelijk statuut verworven heeft. Verzoekers leiden uit de bestreden beslissing af dat het een “feitelijke staatloze” onmogelijk wordt gemaakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen om medische redenen, doch dit vindt geen steun in de bestreden beslissing die enkel de door verzoekers met betrekking tot tweede verzoekende partij overgemaakte stukken beoordeelt. In de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, werd ook geen gewag gemaakt van het statuut van “feitelijke staatloze” zodat verzoekers ook niet dienstig kunnen opwerpen dat verwerende partij “blind is” voor dit argument. Integendeel blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat verzoekers ter kennis brachten dat tweede verzoekende partij “van Kosovaarse nationaliteit” is. Verzoekers’ betoog inzake het statuut van “feitelijke staatloze” mist feitelijke en juridische grondslag.

2.6. De aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient betrokken te worden op de verwijderingsmaatregelen. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekers een dubbelzinnige houding aannemen. Enerzijds voeren ze aan dat tweede verzoekende partij een “feitelijke staatloze” is, waarbij dus geen land van herkomst kan bepaald worden, anderzijds maken ze in hun verzoekschrift verschillende keren gewag van een terugkeer naar Kosovo, waaruit niet anders kan worden afgeleid dan dat verzoekers zich afkomstig achten van Kosovo. Wat er ook van zij, de eerste bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk het volgende : “Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van

een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfsituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken [...]". De bestreden beslissing verstrekt verzoekers dus expliciet de gelegenheid om een verlenging van de uitvoeringstermijnen van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen bij de verwerende partij. Dit is er net op gericht een schending van artikel 3 EVRM tegen te gaan door een ernstige zieke vreemdeling de mogelijkheid te bieden voorlopig geen vrijwillige uitvoering te geven aan een opgelegde verwijderingsmaatregel. Ter terechtzitting blijft verzoekende partij het antwoord schuldig op de vraag of een dergelijke verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten werd aangevraagd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpen verzoekers op, "schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van art. 3 EVRM en van de formele motiveringsplicht".

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over de door verzoekers aangevoerde schending van art. 3 EVRM ingeval van terugkeer naar Kosovo, meer bepaald de "herbeleving" van haar trauma door verzoekster IDRIZI ingeval van gedwongen terugkeer.

Toelichting

De aanvraag 9ter vermeldt dienaangaande : "Indien een posttraumatisch stresssyndroom niet correct behandeld wordt of de patiënte blootgesteld wordt aan omstandigheden die haar aan het opgelopen trauma doen denken, of als zij nu weer blootgesteld wordt aan haar land van herkomst, is de kans reëel dat de gezondheidstoestand van cliënte nog zal verergeren, gezien de angst voor de herbelevingen. "

Verzoeker leest hierin een duidelijke verwijzing naar een dreigende schending van art. 3 EVRM ingeval van (gedwongen) terugkeer naar Kosovo.

De Dienst Vreemdelingenzaken is zeer goed op de hoogte van de meest recente rapporten van de CGVS over de toestand van ongedocumenteerde Roma's die werden teruggestuurd naar Kosovo, en van de problemen die deze mensen in Kosovo kennen wat betreft de toegankelijkheid van medische voorzieningen."

2.8. De Raad ziet moeilijk in hoe van de verwerende partij kan verwacht worden dat zij in de eerste bestreden beslissing motiveert "over de door verzoekers aangevoerde schending van art. 3 EVRM ingeval van terugkeer naar Kosovo", aangezien ze net vaststelt dat geen van de overgelegde stukken toelaat de nationaliteit vast te stellen van tweede verzoekende partij. Deze vaststelling wordt niet betwist door verzoekers.

Het tweede middel is ongegrond.

2.9. In een derde middel werpen verzoekers op, "schending van artikel 9ter §3 van de Vreemdelingenwet".

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing is genomen door de heer T.S., Attaché, die ondertekent "Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie",

Terwijl het luidens art. 9ter § 3 "de gemachtigde van de minister" is die een aanvraag art. 9ter in toepassing van art. 9ter § 3 - 2° onontvankelijk verklaart.

Toelichting bij het derde middel :

Nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat dhr. S. daadwerkelijk en rechtsgeldig "de gemachtigde van de minister" is, laat staan een verwijzing naar hoe deze machtiging hem zou zijn verleend of krachtens welke wetsbepaling dit zou gebeurd zijn.

De bestreden beslissing werd dus genomen en ondertekend door een onbevoegde persoon. In die zin schendt zij art. 9ter §3 en moet zij worden nietig verklaard en onbestaande."

2.10. Artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;”.

2.11. Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers.”

2.12. De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*,

Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.13. Bij bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan nemen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat. Dit is in casu het geval aangezien de eerste bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 9 ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet dat één van de gevallen vormt waarin “*De gemachtigde van de minister (...) de aanvraag onontvankelijk (verklaart)*”. In toepassing van artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 is T.S. in zijn hoedanigheid van attaché, de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris en als zodanig bevoegd om de eerste bestreden beslissing te treffen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA